

5 Ιανουαρίου 2015

Ο Άγιος Νεομάρτυς και Οσιομάρτυς Ρωμανός

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Μαρτύρησε στην Κωνσταντινούπολη στις 5 Ιανουαρίου 1694

Ο Άγιος καταγόταν από το Καρπενήσι. Ήταν τελείως αγράμματος. Το μόνο που γνώριζε ήταν πως είναι χριστιανός.

Μια ημέρα άκουσε πως κάποιοι πήγαιναν να προσκυνήσουν στον Πανάγιο Τάφο και ακολούθησε κι αυτός. Αφού προσκύνησε σε όλους τους Αγίους Τόπους, πήγε και στη Μονή του Αγίου Σάββα. Εκεί άκουσε να διαβάζουν οι μοναχοί για τους Αγίους μάρτυρες, πώς υπέμειναν για τον Χριστό τόσα βάσανα προκειμένου να απολαύσουν τα μέλλοντα αγαθά και ρώτησε ποια είναι αυτά τα μέλλοντα αγαθά. Όταν έμαθε από τους πατέρες για την μέλλουσα ζωή και τον Παράδεισο, του γεννήθηκε η επιθυμία να απολαύσει και αυτός τα μέλλοντα αγαθά με μαρτύριο. Γι' αυτό πήγε στην Ιερουσαλήμ και ανακοίνωσε την σκέψη του στον Πατριάρχη, ο οποίος τον απέτρεψε μήπως τυχόν δεν αντέξει τα βασανιστήρια και γίνει αντί μάρτυρας αρνητής και για να μην έχει η υπόθεση δυσμενείς επιπτώσεις στο Πατριαρχείο. Εκείνος όμως ο μακάριος ποθώντας το μαρτύριο δεν μπορούσε να συγκρατήσει τον εαυτό του από τη φλόγα που φούντωνε στην καρδιά του.

Έφυγε λοιπόν και πήγε στη Θεσσαλονίκη, όπου παρουσιάστηκε στον δικαστή, ομολόγησε τον Χριστό ως Θεό αληθινό, δημιουργό και σωτήρα του κόσμου και αποκάλεσε τον Μωάμεθ απατεώνα, αντίχριστο και τη θρησκεία του μια πλάνη γεμάτη παραμύθια για γέλια. Ο δικαστής διέταξε να τον βασανίσουν. Τον έδειραν ανελέητα, του έβγαλαν λωρίδες το δέρμα από την πλάτη, του έκοψαν τα μάγουλα με πέταλα και του έκαναν και πολλά άλλα βασανιστήρια για να αρνηθεί την πίστη του. Επειδή ο Άγιος έμενε σταθερός στον Χριστό διέταξε την εκτέλεσή του με αποκεφαλισμό.

Έτυχε τότε να βρίσκεται στη Θεσσαλονίκη ο ναύαρχος του στόλου ο οποίος ζήτησε από τον δικαστή να του δώσει τον μάρτυρα να τον βάλει στο κουπί, λέγοντάς του ότι αυτό θα ήταν για τον μάρτυρα χειρότερο βάσανο από τον θάνατο. Διότι με την καταδίκη του ως κωπηλάτη στα πλοία θα τον έκανε να βασανίζεται σε όλη του τη ζωή ψυχικά και σωματικά. Η ιδέα άρεσε και τον πήρε ο ναύαρχος, του έκοψε τα μαλλιά και τα γένια και τον έβαλε στο κουπί.

Μετά από λίγο καιρό όμως κάποιοι χριστιανοί, φίλοι του καπετάνιου, τον δωροδόκησαν, απελευθέρωσε τον Άγιο και τον έστειλαν στο Άγιο Όρος, στη σκήτη των Καυσοκαλυβίων, κοντά στον Άγιο Ακάκιο. Εκεί αγωνιζόταν συνεχώς υπεράνθρωπα αλλά ειρήνη δεν είχε, ζούσε σαν ξένος γι' αυτή τη ζωή, ούτε για τροφή νοιαζόταν ούτε για νερό, ο νους του ήταν στο μαρτύριο.

Αφού νήστεψαν και οι δύο, γέροντας και υποτακτικός, και αφού ο Άγιος Ακάκιος έλαβε πληροφορία για την αίσια έκβαση του μαρτυρίου, τον έκειρε μοναχό και με τις ευχές των πατέρων τον άφησε ν' αναχωρήσει με σκοπό την ομολογία και το μαρτύριο. Αρχικά πήγε στα Ιεροσόλυμα, όπου δεν κατάφερε να εκπληρώσει την επιθυμία του, γιατί υπήρχε φόβος να βλάψουν οι Αγαρηνοί τον ΠανΆγιο Τάφο.

Έτσι στράφηκε στην Κωνσταντινούπολη. Εκεί έπιασε ένα σκυλάκι, το έδεσε από τη ζώνη του και το έσερνε μέσα στο παζάρι. Βλέποντάς τον οι Τούρκοι τον ρωτούσαν γιατί σέρνει έτσι το σκυλάκι. Εκείνος τους απάντησε, για να το τρέφω όπως και οι Χριστιανοί τρέφουν εσάς τους Αγαρηνούς. Μόλις τ' άκουσαν αυτό τον άρπαξαν αμέσως και τον έσυραν στον Βεζύρη, όπου επανέλαβε ακριβώς τα ίδια λόγια. Τότε ο Βεζύρης διέταξε να τον βασανίσουν μέχρι να αρνηθεί την πίστη του.

Τον έριξαν μέσα σε ένα ξεροπήγαδο, όπου έριχναν τους φονιάδες. Εκεί έμεινε ο ευλογημένος σαράντα ημέρες νηστικός. Έπειτα τον έβγαλαν και τον βασάνισαν αλύπητα με διάφορους τρόπους χωρίς να καταφέρουν να τον μεταπείσουν. Τότε ο Βεζύρης διέταξε να αποκεφαλιστεί με ξίφος.

Καθώς τον πήγαιναν στον τόπο της εκτέλεσης όποιος Χριστιανό έβλεπε τον

χαιρετούσε με μεγάλη χαρά λες και πήγαινε σε γάμο και όχι σε σφαγή, γεγονός που προκαλούσε απορία σε πολλούς. Περνώντας από το τζαμί έτυχε να φωνάζει εκείνη την ώρα ο χότζας για τη μεσημεριανή προσευχή. Κοιτάζοντάς τον ο μάρτυρας τον έφτυσε και τότε οι δήμιοι αμέσως του έκοψαν τη γλώσσα, την οποία έβγαλε μόνος του για να την κόψουν. Και πάλι χαιρετούσε με νοήματα τους Χριστιανούς και τα αίματα έτρεχαν από το στόμα του. Όταν έφθασε στον τόπο της καταδίκης τον αποκεφάλισαν ενώ ευχαριστούσε με νοήματα τον Θεό και το τίμιο σώμα χωρίς την κεφαλή έπεσε κατ' ανατολάς, σαν να ήταν ζωντανό. Εξαγριωμένοι από αυτό το σημείο οι Τούρκοι έδιωχναν δέρνοντάς τους το συγκεντρωμένο πλήθος των Χριστιανών.

Το Άγιο λείψανο έμεινε τρία ημερόνυχτα στον τόπο της εκτέλεσης και η θεία χάρις το φώτιζε με ουράνιο φως, γεγονός που έβλεπαν όλοι, Χριστιανοί και Τούρκοι.

Τελικά το λείψανο του μάρτυρος το αγόρασαν για πεντακόσια γρόσια Εγγλέζοι οι οποίοι βρίσκονταν με το καράβι τους εκείνες τις ημέρες στην Κωνσταντινούπολη και το πήγαν στην Αγγλία.